

Run Across America

Bidrag från Rune Larsson
2006-09-21

Här följer några utdrag ur dagboken jag renskrivit om löpturen över Amerika. En dag per delstat.

KALIFORNIEN

Ner i en stekhet öken

23 april, fredag

Sömnen var tung i natt. Klockan 7:30 slog jag igen motelldörren bakom mig. Utanför motellet fanns en banderoll med foto och namn på en brandman som omkom när han kämpade mot den stora skogsbranden i höstas. Det är inte svårt att föreställa sig att det varit ett inferno här, de där dagarna i oktober, för på flera ställen syns avbrända områden. Att föreställa sig infernot är inte men att få till en riktig uppfattning av hur det var är nog omöjligt för en person som bara föreställer sig det.

Det var sex kilometer till Julian. Byn kom till under guldrushens glada dagar och arvet från den tiden vårdas ännu. På den gamla bordellen Bad Betty's kan man numera betala med kreditkort eftersom den idag tjänar som souvenirbutik, saloonen ser ut som tagen ur en westernfilm och handelsboden är tidstypisk. Där, alltså i handelsboden, gick jag in för att köpa en limpa bröd och en påse morötter. På disken låg lokaltidningen. Huvudnyheten, som med bild och text tog upp en stor del av förstasidan löd:

“Busy weekend for the 4-H children of Julian.”

Något mera dramatiskt har nog inte hänt i nejden sedan senaste numret av tidningen kom ut. Vilken underbar bygd, där inget elände står att hitta på lokaltidningens förstasida! Julian ligger på 1200 meters höjd över havet.

Häriifrån bar det av utför bergskedjan. Först slingrade sig vägen i serpentinkurvor genom cederskogen, men ju längre nerför berget jag kom desto torrare och kargare blev landskapet. Det var en upplevelse att på bara några kilometer röra sig genom flera klimatzoner och växtlighetstyper.

Nere i Borrego-öknen sken solen varmt över sanden, buskarna, vägen och mig. Något annat än detta var jag inte riktigt medveten om, förutom en och annan bil som hade ärende här. Ödsligheten i den här miljön tilltalade mig verkligen och jag tänkte att roligare än så här behöver löpningen inte vara.

Men hettan tilltog under dagen. Så fort jag druckit och skruvat korken på flaskan kom törsten igen. Kroppen tappade en del effekt, ty människor är nog inte skapta att löpa hela dagar i temperaturer rejält över 30 grader i skuggan. Fast här finns ingen skugga och kroppen grillas samtidigt som den har fullt upp med att ta sig framåt på den smala svarta asfaltsvägen.

På eftermiddagen kom jag fram till Ocatilla Wells. Det var en RV-park, alltså en husbilscamping, mitt ute i ödemarken. Jag kände ett behov av något kallt och fett. Glass!!! Köpte en halvliter i den lilla affären. När jag sedan satt där på en trave brasved i skuggan bakom byggnaden och åt glassen upptäckte jag att de hade ett motell här. Stanna och få högklassig vila, eller dra vidare och sedan logera gratis under stjärnorna för att komma lite längre? Motellalternativet vann. 74 dollar kostade det. Föreståndarinnan beklagade att poolen inte var uppvärmd. Jag tackade henne för att de missat den detaljen, gick upp till rummet för att duscha och simmade sedan omkring i bassängen ett bra tag medan kroppstemperaturen sakta sjönk till normala nivåer.

Gästerna på campingen och i motellet var folk som kommit hit för att fara omkring ute i öknen på hästar eller i jeepar. Så fanns det andra människor, mestadels äldre folk, som bara var där för värmens och fridens skull. Jag själv var här därför att öknen ligger. ”Because it’s there”, som Mallory sa när han fick frågan varför han klättrade på Mount Everest. Friden och naturupplevelserna får jag på köpet.

Dagens distans blev 57 kilometer. Jag somnade innan eftermiddagen hunnit bli till kväll.

ARIZONA

Indianreservatet

6 maj torsdag

Efter någon mil på väg 89 svängde jag av åt höger, alltså öster ut, på väg 160. Den här vägen ska bli mitt hem i några veckor så

bra att vi bekantar oss med varandra. 160:an var relativt glest trafikerad. Vägrenen var smal, men tillräcklig. Omgivningarna präglades av sandsten, buskar, torrt gräs, eller ingen vegetation alls. Så här ser det alltså ut i en höglänt öken i norra Arizona.

En stor skylt berättade att det var 71 miles till närmaste BurgerKing. Den finns i Kayenta. I Sverige kan det stå att nästa McDonalds finns fyra kilometer framåt längs vägen. 71 miles, det är över 11 svenska mil, eller ungefär två dagsetapper för mig. Längtan efter snabbmat får alltså stillas så länge.

Nåväl, så starkt var inte suget efter just hamburgare. Friterade kycklinglår och klyftpotatis gick utmärkt det också. En sådan lunch inmundigades utanför en bensinstation i Tuba.

När jag satt där på betongen intill byggnaden och åt hoppade en man in i bilen han höll på att tanka och körde iväg. Det blev en himla smäll när slangen rycktes loss från pumpen. Munstycket med sitt svarta bihang satt kvar i bilen. Bilisten fattade vinkeln och tvärnitade, varpå han skamsen lullade in på bensinstationen för att ta sitt ansvar.

Ännu fler intressanta grejer hände innan kycklingklubbarna var uppätta. En indian kom och sa att min mat såg god ut. Han frågade om jag kunde undvara lite växelmynt så han också kunde köpa kyckling. Tja, en så här god middag vore det synd att missunna någon annan, så jag gav honom ett par dollar värt av mynt.

Kanske såg någon högre makt vad jag gjorde och ville ge mig en klapp på axeln för detta, ty strax därefter hoppade en person ur en vit skåpbil och frågade om jag springer kust till kust. Det kunde jag ju inte neka till, fast tillade att det är långt kvar ännu till Atlanten. Han hade i alla fall dragit den slutsatsen eftersom han sett mig på väg 89 i går och kärran var ett annat indicium på att det rörde sig om en rejäl långtur. Han sålde ”snacks”, alltså tilltugg, eller mellanmål, i form av chips, kakor och liknande till affärerna i den här delen av landet. Så gav han mig två påsar torkat kött, Pemmikan beef jerky. Detta var en synnerligen välkommen gåva. Som färdkost är beef jerky perfekt och Pemmikan är min favorit bland utbudet på den markanden

Några försök att springa gjordes, men då ömmade det lite bak i hamstringsmuskeln, så det blev promenad mest hela dagen. Nu gällde det att ta det kallt så att åkomsten inte utvecklades till en skada. Jag hade visserligen en reservplan för om såväl löpning som vandring skulle bli omöjlig och det var att köpa en cykel och fortsätta på den. Fast det tänkte jag inte göra i första taget.

Tuba är en metropol här i Navajo-indianernas reservat, i den mån man över huvud taget kan tala om metropol i denna glesbygd. En liten stad finns här i alla fall och flera av dessa gula skolbussar med motorhuv var på väg mot Tuba under morgontimmarna. På eftermiddagen, när jag befann mig öster därom, körde skolbussar förbi mig. Vissa skolbarn får nog flera gånger på bussen varje dag.

Glesbygd är det som sagt. Här och där ligger ett barackliknande prefabhus utan någon trädgård, men med en pick-up truck parkerad intill byggnaden. De flesta invånarna är till och med något lite mörkare i såväl håret som huden än vad jag är. Indianer bor i reservat lär ju, efter vad jag hört, vara alkoholiserade offer för det som kallas utvecklingen, men här ser jag inga tecken på sådant elände. Befolkningen här tycks vara väl fungerande människor med pigga ögon och vänligt sinnelag. Nyfikna på vad jag för mig är de också och jag blir ibland stannad av någon som undrar varför en man marscherar genom öknens med en kärra fram sig.

”Har du allt du behöver? Kan vi hjälpa dig?”

Vänligt bemötande från de människor som jag faktiskt träffar betyder väldigt mycket för mig. Då känns inte ensamheten ensam.

I Tonalea skulle det finnas ett hotell, hade någon sagt mig när jag frågade om möjligheterna att få logi framåt vägen. Där fanns till ytan stor affär med glest såväl mellan hyllorna som på dem. Här kunde man inte välja mellan 22 olika sorters tvättmedel. Live nödtorft kunde dock köpas för vanliga dollar. Men något hotell hade de inte. Och varför skulle de ha det? Tonalea var en liten by. Vem, mer än en ensam kontinentlöpare som råkar komma hit strax innan solnedgången, stannar här?

Lyckan stod mig dock bi, ty strax efter byn fanns ett ställe där jag kunde gömma mig. Det var i en otroligt vacker sandstensravind. Landskapet liknade en labyrint, med trånga passager och raviner i olika riktningar. Medan det skymde reddes lägret på den släta röda sandstenen.

Lägret var egentligen inte något märkvärdigt. Det bestod av ett utrullat grönt liggunderlag, en långsmal grön duk av tunt tyg, ryggsäcken som huvudkudde, och så jag själv mitt i allt detta. Temperaturen föll rejält så fort solen gick ner och vart enda plagg

utrustningen togs på, så allt som återstod av kudden, alltså ryggsäcken, var en tom påse med vadderade remmar.

Trots att jag inte sprungit idag blev distansen från Cameron 77,2 kilometer.

COLORADO

Wolf Creek Pass

14 maj fredag

Skylltar jag sett längs vägen igår meddelade att ett vägbygge pågår ett antal mil öster ut på Highway 160. Vägen är helt avstängd mellan klockan 22 till 05. Något lurt är på gång där. Inget lurt med att bygga vägar, men det kan bli lurigt för mig, som fotgängare.

Hur långt fram på vägen som det byggs var lite oklart för en sådan här turist, så det fick bli en tidig start för att kanske kunna utnyttja de timmar då bygget ligger nere.

Klockan tre på morgonen sprang jag iväg. Då var det mycket kallt. Löpandet hjälpte inte för att hålla värmen. Klädseln förstärkt hjälpte inte, nya plagg togs på, och eftersom garderoben inte är så stor hade jag till slut alla torra plagg som ingick i utrustningen på kroppen. På händerna hade bars strumpor, i brist på vantar. Fleecetröjan och Fjällrävenbyxorna var de enda plagg som låg kvar i påsen. De plagg som tvättades i går låg ute på kärren för att torka. De var stela som masoniteplattor, mätta av is. Jag tror att temperaturen låg ner mot åtta minusgrader.

Som vanligt, är jag benägen att säga, upptäckte jag hur betagande vackert landskapet var när gyningsljuset kom. Egentligen är det dumt att springa när det är mörkt, eftersom så mycket spektakulär skönhet då passeras som vore de pärlor för ett svin. Höga berg, ängar i dalgången, bäckar som porlade, låga flak av dimma över markens frostiga gräs och en väg helt utan trafik – vilken fröjd att vara här!

Så kom då berget. Ett riktigt stort berg var det. Vägen ringlade sig uppför, i slag efter slag, kilometer efter kilometer. Ju högre upp för berget jag kom, desto mera snö låg det kvar på marken mellan granarna. Luften blev allt tunnare och detta kändes på flåset. Andningen gick lätt, och tur var det, för lungorna gick på hög effekt.

När solen smälte isen som bildats under natten lossnade stenar och rasade ner på vägen där det fanns bergsskärningar. Ljudet av vatten som porlade och droppade blandades med rasslet från stenar som studsade utmed bergsstupet. På ett avsnitt av vägen låg det massor med mindre platta stenar som tagit adjö av den plats där de suttit i miljontals år. För egen del var jag lite orolig att någon sten skulle studsas ut och träffa mig. Men allt gick som vanligt bra – tack och lov.

Det finns en sång som heter Coming down on the other side och den handlar om långtradarchaufförer som kör över Wolf Creek Pass. Att förstå hur passagen över det här mäktiga berget blivit en legend bland chaufförerna är lätt. Om bromsarna överhettar slutar fungera ligger ekipaget illa till. Därför har man byggt ”runaway truck ramps” på sina ställen, där en mindre vägstup viker av uppför slänten. Fordonet ska kunna styra in på avfarten och få stopp utan bromsar.

Inga berg leder till himlen och till slut var jag uppe på krönet på 10.500 fot, eller ungefär 3.100 meter över havet. Förmodligen är detta den högsta höjd mina fötter trampat.

Här uppe delar sig vattnet. Snön som smälter på sidan jag kommer ifrån rinner ut till Stilla Havet. På andra sidan krönet är det meningen att vattnet ska rinna ut i Mexikanska Golfen, via Mississippi. Fast efter att ha sett hur Coloradofloden användes till konstbevattning i södra Kalifornien så undrar jag hur mycket av vattnet som kommer fram till respektive ocean.

Uppe vid monumentet över Continental Divide, på själva krönet, blev det lunch med ostsmörgåsar. Snön låg djup, vinden var kylig men det kändes underbart.

En skylt berättade att namnet Wolf Creek Pass kommer av en hårding vid namn Wolf som tog sig över berget just här för ett par hundra år sedan. Min beundran för pionjäreerna som vågade sig in i okänt land är stor. Var vore vi utan dem? Benämningen

"galning" är tyvärr lätt för folk att ta till som en etikett på dem som går utanför de vedertagna ramarna. Var Wolf galen? I helsike heller! Han var ett föredöme. En av förlusterna i mitt liv är att jag själv inte kunde vara med på den tiden. Fast det hade kostat mig möjligheten att vara med här och nu, så jag bugar mig tacksamt inför det faktum att jag kan sitta uppe på det bergspass som någon annan än jag själv fått ge namnet åt. Tack vare Wolf och de som kom efter honom gick det att ta sig hit på en asfalterad väg, utan att bli överfallen av indianer.

Förresten, är jag själv galen, så som många människor säger när de hör talas om mina äventyr? Galen är den som försitter undan chanser.

Efter att ha tagit några kort med självutlösaren på kameran, som satts fast i vägs skyltar med en skruv, rullades Gudrun utför berget med mig släpandes efter i handledsremmen. Ibland höll jag i handtaget och bromsade med handbromsen. Vägen tycktes brantare utför än vad den hade varit uppför.

Ett vägbygge passerades utan några större problem. Man sprängde en tunnel och breddade för att trafiken skulle ha lite mera marginaler. Efter bygget smalnade vägen av. Trafiken hade kommit igång i gryningen och nu gick här personbilar, långtradare och vägbyggarnas arbetsfordon. Något annat än körbana och dike fanns inte. Här gällde det att göra sig smal.

Klockan 12 på dagen stannade jag vid en bensinstation i dalgången för att ringa hem till Mary. Klockan var 20 i Trollhättan och det var kväll hos mina kära, åtta tidzoner och 900 mil härifrån. Varje dag ringer jag hem och pratar med familjen. Mary får lägesrapporter och lägger ut dem på hemsidan.

Efter att ha ringt färdigt kom jag i samspråk med några män, varav de flesta tycktes vara vägarbetare. De berättade att jag troligtvis inte skulle släppas igenom där de jobbar. Treskift gäller. Ett skift borrar, ett annat laddar och spränger. Nattskiftet kör bort sprängstenen. Maskiner går för jämnare och ett så långsamtgående ekipage som en löpare är kommer helt enkelt inte att släpas igenom. Naturligtvis uttryckte jag mitt djupa missnöje över detta. En kille ringde basen för bygget och förhandlade om min passage med henne. Svaret blev att jag under inga omständigheter skulle få ta mig igenom till fots eftersom de inte ville ta risken att åka dit juridiskt om jag klämdes av en dumper. Vid vägbygget skulle Gudrun och jag lastas upp på en pickup och köras det fåtaliga hundratal meter som det rörde sig om, sa de. Totalt oacceptabelt för mig!!! Jag ska ta vartenda steg över kontinenten själv och inget annat. Fattas det 200 meter har något väsentligt gått förlorat.

Motellägarens son hette David Huffman. Han ringde och undersökte möjligheterna att komma förbi bygget vid sidan om maskiner och sprängsten. Även här blev det bottenapp. På den ena sidan reser sig ett brant berg och på den andra sidan brusar en älv med iskallt vatten. Dock fick han en god nyhet att förmedla. Bygget skulle ligga nere under en stund innan gryningen. Därmed bestämde jag mig att stanna här på motellet Wolf Creek Ranch. David var hygglig och gav mig rejäl rabatt på rummet. 32 dollar kostade det. Kolibrier hoverade runt en automat med sockervatten. Hela stället utstrålade en slags frid. Inne i butiken/receptionen var det trångt mellan hyllorna. David var knappt 30 år och såg osofistikerad ut på ett slags positivt sätt. Vi kom bra överens direkt och han lät mig låna datorn för att kolla gästboken på hemsidan och till att skriva en rapport. Sedan la han in www.loparlarsson.se i favoritmenyn och sa att han skulle följa mig på färden via den portalen.

Nöjd och belåten med den här dagens upplevelser köpte jag en stor pizza och ett par kalla öl av David. Sedan låg jag inne i rummet och tittade på filmer. Det fanns en kanal som bara visade västernfilmer. Den tilltalade mig mycket eftersom miljöerna med öknar numera är bekanta och att Prärien förhoppningsvis snart ska bli det. En av filmerna handlade om en svensk familj som hade en farm ute på Prärien. När föräldrarna dött tog dottern, ett blont rejält fruntimmer, över ruljangsen. Filmen var faktiskt riktigt bra.

Egentligen hade jag tänkt mig ner till Southfork idag, men här går det ingen nöd på löparen, så sinnesfriden vilar härligt tung i psyket. 54,4 kilometer blev den här bergsetappen.

KANSAS

Fullt på motellet

28 maj fredag

Eftersom det verkade livsfarligt att ta sig fram med Gudrun på genomfartsleden här i Great Bend startade jag tidigt för att vara i säkerhet när morgontrafiken drog igång. Klockan 5:30 började lufsandet mot öster igen. Strax utanför staden vek jag av mot nordost på väg 156. Löpningen gick lätt och kroppen kändes riktigt bra.

I Holyrood togs en rast inne på ett vägfik. Där satt jag och åt stekt potatis. Vid bordet bakom mig satt några äldre damer och jämförde sina erfarenheter av höftledsoperationer. Framför mig satt äldre bönder som ömsom pratade om galopphästar och om sådden av sojabönor som en av dem höll på med. Han hade 280 tunnland kvar att så. Några andra bönder slog sina erfarna skallar ihop och kom fram till att det borde ta honom fyra dagar.

”Jepp, I reckon it will,” sa han om den kalkylen.

Folk i alla vuxna åldrar kom, satte sig ner, eller gick ut efter att ha handlat. Jag själv satt där och sög upp atmosfären. Detta verkade vara enkla men rejäla människor. Här inne trivdes jag och åt sakta. De unga damerna som drev stället var pigga och vänliga. Innan jag gick ut ringde jag hem från telefonautomaten och sedan inhandlades två påsar beef jerky att ha som färdkost.

Landskapet ändrade karaktär och blev kuperat. Här och där hördes det tuffande ljudet från motorn som drev en oljepump. Vetefälten var utbytta mot grönskande betesmarker. Men det fanns endast några få djur ute i hagarna. Är de på feedyards allihop vore det en synd. Här ute skulle nog kvigorna vara lyckliga.

På väg in mot Ellsworth tilltog trafiken på vägen. Ett naturbehov gjorde sig påmint. Problemet var bara att det inte fanns något ställe att sätta sig på för att lösa problemet. Bilar susade ständigt fram på vägen. Att helt enkelt strunta i god sed och anständighet var inte aktuellt annat än i nödfall. Dessutom finns det förmodligen någon lag som skulle göra det möjligt för polisen att arresteras mig för en sådan förseelse. Men icke desto mindre måste något göras åt saken. Till slut stannade jag och väntade. När det blev tillräcklig lucka mellan bilarna gjorde jag blixtnabbt mitt trick, fast tydligen inte snabbt nog. En passerade bil tutade.

I Ellsworth tyckte jag att det kunde vara färdigsprunget för idag. Staden har 20.000 invånare, vad det sades mig. Men där fanns bara ett enda motell, Best Western. Damen i receptionen var direkt snorkig.

”Hur kunde du vara så dum att du inte reserverade rum nu när det är Memorial Weekend?”

Jag förklarade att mitt sätt att färdas på var lite okonventionellt och att det inte direkt var funktionellt att reservera rum i förväg. Damen tyckte fortfarande att jag fick skylla mig själv. Ett rum skulle kostat 77 dollar om de hade haft något ledigt. När det inte är storhelg kostar ett rum betydligt mindre.

Innan jag slokörad knallade ut igen läste jag på en skylt:

”Worse than death is a life without purpose.” Alltså, ”värre än döden är ett liv utan ett syfte.”

Mitt liv har massor med syfte och mening. Familj, intressant jobb, en frisk kropp som kan användas till roliga äventyr, fantastiska minnen, mål att sträva mot och mycket annat ger en känsla av att det finns en anledning att kliva ur sängen varje morgon. Men jag undrar hur det hade känts att läsa den skylten om jag verkligen upplevt att livet saknat innehåll.

Liv saknar aldrig mening. Om det tycks meningslöst just nu kan äventyret vänta längre fram längs vägen. Man kan utan att veta om det spela en stor roll för någon annan. Att syfta mot ett mål kan göra livet mera intressant att leva. Den här resan gör faktiskt så att mitt liv känns mera intressant och jag har upplevt tillvaron mycket intensivt ända sedan flyget lyfte från Landvetter för snart sex veckor sedan. Att ständigt med hjälp av egna kroppskrafter komma till nya miljöer är fantastiskt. Maten smakar bättre än vad den gör i vardagslivet, vilan känns underbar och sömnen blir fantastisk tack vare att kroppen är igång så många timmar varje dag. Till och med tv-programmen är bättre nu än vad de är annars. Detta fenomen tillskriver jag det faktum att det inte finns så mycket annat att göra än att vila inne i motellrummen. Själen stressas inte av dåligt samvete för jobb som borde prioriteras före avkoppling.

Men kvällen som väntade vid slutet av denna fredag torde inte bjuda på varken tv-tittande eller sömn mellan nytvättade lakan. Det såg inte ut att finnas något samhälle med motell förrän i Salina och dit var det fem och en halv mil, minst. Efter en stabil middag på Pizza Hut fyllde en av servitriserna mina vattenflaskor och sedan traskade jag fram på väg 140. Benen gick underbart lätt och landskapet var sagolikt vackert. Vägen slingrade sig över frodiga kullar och ner i dalgångar. Den här landskapstypen hade jag inte förväntat mig att finna i Kansas. Fram mot kvällen spanade jag efter ställen där ingen kunde se mig från vägen. Strax efter infarten till Mushroom Rock låg det en stor hög med kullvräkta träd på en åker. Förmodligen höll man med att röja mark, för där stod en gammal rostig schaktmaskin av märket Caterpillar. Lågret reddes bakom trädhögen. Sunnanvinden hade tilltagit under kvällen och blåste nu riktigt stark, men träden gav lä.

Dagens distans blev 86,4 kilometer.

MISSOURI

En vattenkran där den som bäst behövdes

7 juni måndag

Dagen började med att jag ringde till min far och frågade hur det var med mor. Det är tydligen ”sådär”. Hon får vå på sjukhuset. Jag är ändå lite orolig för henne.

Hela Missouri tycks bestå av jättelika stelnade dyningar. Antingen uppför eller nerför idag, där jag löpte på väg 6, som drog fram genom en kuperad lövskog. ”Thousand Hills State Park” låg i området, så nog fanns där kullar alltid.

Efter 40 kilometer härjade hungern i magen. Novinger stod det på en skylt och jag anade en stad på min vänstra sida, svängde av riksvägen och letade mig fram på det som av allt att döma varit stadens huvudgata en gång i tiden. Byggnader i begynnande tillstånd av förfall kantade den tysta gatan. Skyltfönstren var tomma men skyltarna med affärernas namn var inte nerplockade. Detta var en spökstad.

Av aktivt näringsidkande fanns vad jag kunde se bara en frisersalong och så Chevys Bar.

Där klev jag in i luftkonditioneringens svalka. Kontrasten mot den fuktiga värmen utanför var stor. Ljuset var dunkelt, takfläktar roterade, en tv stod på borta i ett hörn ovanför biljardbordet, ”Miller Light” lyste det från en neonskylt och ett halvdussin män med baseballkepsar på skallarna satt tysta vid bardisken och vid ett bord.

”What can I get you?” frågade damen bakom bardisken.

Jag beställde pommes frites och Sprite. Hon tog två oskalade potatisar, strimlade dem i ett redskap och hällde alltsammans i en fritörmaskin.

TV:n mumlade där borta i sitt hörn, man kunde höra damens fotsteg, men knappast något mera. Fler män kom in och höll käften. Att få uppleva den här miljön var enormt på något sätt. Sådant här trodde jag bara fanns på filmer där regissören haft för avsikt att skapa någon slags extrem redneck-miljö. Verkligheten tycktes dock just då överträffa dikten.

Jag frågade damen som drev baren om Novinger. Hon sa att detta varit ”a very busy town” ända tills de lämnade kolgruvan 1977. Då drog vissa av arbetarna vidare till någon annan gruva. Några blev kvar och har stannat ända sedan stadens glansdagar. Av allt att döma var männen som satt här inne och höll tyst de som stannade. Kanske hörde en och annan

av dem även till andra generationen kvarlämnade kolgruvearbetare, där man tycks ha ärvt en slags uppgivenhet, utan att ärva yrket.

\$2,50 kostade min lunch.

”Så nära gratis man kan komma”, tänkte jag och klev ut i ljuset och värmen.

Inne i Kirksville handlade jag pastasallad och kyckling i delikatessavdelningen på Hyvee. När jag kom ut ur affären stod där en dam med en slang och vattnade krukväxter som varuhuset sålde. Termometern visade 93 Farenheit så åsynen av vatten skapade ett oemotståndligt begär i värmen. Jag frågade damen om hon kunde spola av mig. Jo då, det skulle hon kunna göra. Efter att jag strippat så bara kortbyxorna återstod spolade hon den klibbiga svetten av min överhettade kropp, allt medan folk som var på väg in och ut i affären storögt tittade på. De undrade säkert varför en medelålders man spolades framför entrén till stadens varuhus.

Motellet här i Kirksville låg ett par trafikfarliga kilometer söder om den korsväg där jag ämnade svänga öster ut. Den omvägen var föga tilltalande så jag svängde in på väg 11 och hoppades att kunna få bruk för det dyra tältet som inhandlades i S:t Joseph. Här i Missouri finns det ju gott om skogar och relativt ont om förbudsskyltar som hotar inkräktare med lagens långa arm.

Den smala landsvägen var sparsamt trafikerad och skar fram genom ett sagolikt vackert landskap med åsar, dalgångar, betesmarker, bondgårdar och trädgångar. Nere i dalgångarna flöt åar fram och broarna här var så smala att två bilar knappast kunde mötas på dem. Skyltar varnade bilister för att passera bron vid högvatten.

Värmen var pressande trots att solen började stå allt lägre. Törsten blev oundviklig och osläckbar. De 11 liter dricka som lastats Gudrun skulle inte räcka länge till. Memphis, som på kartan såg ut att vara nästa säkra tillfälle att fylla flaskorna igen, låg allt för många liter bort. Hoppet stod till Adair, som på kartan markerades som ett litet samhälle. Där kunde det kanske finnas affär eller bensinstation.

I en kohage stod det två män och jag frågade om de visste ifall det fanns något som var öppet i Adair. De skrattade och berättade att Adair bara var några bondgårdar numera och där fanns inget som med bästa vilja i världen skulle kunna vara öppet. Förr i tiden var det dock ett blomstrande samhälle med 200 invånare och två läkare som hade mottagning. Men så byggdes järnvägen och den drogs flera kilometer söder om byn och det blev början på ett borttynande, ett öde som drabbat hundratals andra samhällen.

Männen, Mark Allen och Zachary Erwin, var mycket trevliga mot mig och frågade vad jag behövde skaffa i Adair.

”Vatten”, sa jag.

”Jasså, ja men det kan du få här i hagen, hur mycket behöver du?”

Jag trodde de drev med mig och att de skulle peka på ett tråg som korna kunde dricka ur. Istället bad de mig följa med och så gick vi 50 meter genom det höga gräset. Och minsann, där fanns det en gulmålad vattenkran.

”Här går det en vattenledning från Kirksville. Mina föräldrar äger marken och de tänkte bygga ett hus just här så man gjorde en avgrening från huvudledningen. Fast det har inte blivit något av bygget ännu,” sa Mark.

Jag drack massor med underbart kommunalt kirksvillevatten och fyllde sedan alla flaskorna. Mark, Zachary och jag stod där sedan en bra stund och pratade. Här uppstod många chanser att få svar på sådant jag undrat om amerikanskt jordbruk. Den näringsgrenen är annorlunda här än vad den är i Kansas, eftersom naturen är helt annan. Traditioner har säkert en del med skillnaden att göra även den. I Missouri betar djuren ute istället för att vara på feedyard. Bönderna har egna spannmålssilos och torkar skörden själva.

Mark visade sig att förutom jordbrukare vara föreståndare för delikatessavdelningen på Hyvee i Kirksville, där jag handlade potatissallad och kycklinglår. När han var på väg hem körde han förbi mig och förstod att jag var ute på en riktig långtur. Han hade läst en bok om en person som red tvärs över kontinenten. Det äventyret fascinerade honom. Om min resa tyckte Zachary och Mark att jag gjorde helt rätt som turistade i Amerika på just det sättet. De sa att de skulle gjort samma sak om de bara haft tid och förmåga därtill.

Jag frågade om det gick bra att tälta i kohagen. Mark sa att det gick utmärkt. Fast det skulle också vara möjligt att sova i hans maskinhall.

Det verkar som om en skyddsängel liftar med Gudrun.

När skymningen sänkte sig och jag kommit i ordning inne i tältet stack jag ut huvudet för att insupa lite mera av miljön. Det blinkade av ljus. Första tanken var att det låg en mobiltelemast någonstans där borta. Men märkligt nog blinkade det lite över all till och med nere vid marken. Först kom en känsla av förvirring, men sedan konstaterade jag att det måste röra sig om eldfflugor. Naturen underhöll mig en stund innan jag i frid somnade in.

Dagens distans blev 73,9 kilometer.

ILLINOIS

Från Lincoln till Clinton

13 juni söndag

Åskan mullrade och regnet smattrade i natt. Den rena råa turen fortsätter tydligen att förfölja mig, för på morgonen var ovädret borta. Sedan regnade det i ett par omgångar under dagen, men inte värre än att jag bara blev lite blöt.

På väg ut ur Lincoln stannade en bil framför mig och två unga män med extremt kristna utseenden frågade om jag visste var de kunde finna en kyrka. Jo då, kyrkor fanns det flera stycken längre väster ut i staden, det såg jag igår. Pojkarna visade sig vara estländare. De gick egentligen på universitetet i Tartu, men nu var de här i Illinois på ett slags utbytesprogram för feriearbete. Work America, tror jag det hette.

Vad är då ett kristet utseende? Svaret finns i fel halva av min hjärna, alltså i den visuella högra halvan. Jag vet exakt hur ett kristet utseende ser ut, men kan inte verbalisera det. Ett försök därtill skulle kanske låta något i stil med att de ser ut att vara snälla och välvårdade. I utstrålningen finns inget av hot eller aggressivitet alls. Fast nog finns det kristna som är fysiskt och psykiskt hotfulla. Men då har de inte något kristet utseende. Och eftersom ynglingarna redan klockan sju på söndagsmorgonen frågade var de kunde finna en kyrka så var de förmodligen kristna. Slutsatsen av observationen hade kanske viss substans trots allt.

Vid ett hus ute på den oändliga majsåkern pågick ett ”garage sale”. Detta är en mycket vanlig företeelse i USA. S
här går det tilaras]> <![endif]>

Vad är då ett kristet utseende? Svaret finns i fel halva av min hjärna, alltså i den visuella högra halvan. Jag vet exakt hur ett kristet utseende ser ut, men kan inte verbalisera det. Ett försök därtill skulle kanske låta något i stil med att de ser ut att vara snälla och välvårdade. I utstrålningen finns inget av hot eller aggressivitet alls. Fast nog finns det kristna som är fysiskt och psykiskt hotfulla. Men då har de inte något kristet utseende. Och eftersom ynglingarna redan klockan sju på söndagsmorgonen frågade var de kunde finna en kyrka så var de förmodligen kristna. Slutsatsen av observationen hade kanske viss substans trots allt.

Vid ett hus ute på den oändliga majsåkern pågick ett ”garage sale”. Detta är en mycket vanlig företeelse i USA. S
här går det till: Jon var kanske ett decennium äldre än mig och han visade sig vara väldigt påläst om Sverige och Finland. Han hade förresten en kompis i Halmstad och så jobbade han själv som behovsanställd väktare åt Securitas på en industri i grannskapet. Det var ju ett sammanträffande eftersom jag också jobbat som behovsanställd väktare åt Securitas på en industri. Fast den fabriken var Volvo Flygmotor i Trollhättan. De tre röda prickarna har spridits över världen sedan dess och nu är Securitas en multinationell bjässe i säkerhetsbranschen.

Strax efter mötet med Jon var det dags för nästa president. Dagens etapp startade ju från Lincoln och nu kom jag in i Clinton, en stad med 7.500 invånare. Fast det här stället är inte döpt till Bill Clintons ära, så det är bara namnet som är presidentlikt. En annan gubbe med det namnet har fått staden uppkallad efter sig. Någon, jag minns inte vem, har berättat att gubben som uppfann hjulångaren hette Clinton.

Helt oförbrukad lufsade jag in i staden. Bland det första jag såg var turistinformationen. Den låg i en liten friggebod, eller vad det nu kan heta här i USA, som stod på en gräsmatta. Turistbyrån missar jag aldrig, för där kan man få gratiskartor och hjälp med att hitta billiga hotell. Inne i turistbyrån jobbade en ung tjej som hette Katie Eckley. Under den här långa resan har jag mött många människor i någon sorts servicefunktion. De allra flesta har varit mycket bra på sina roller. Katie var dock något extra. Hon utstrålade energi och det märktes på hennes sätt att konversera att huvudet var lika välmöblerat på insidan som det var på utsidan. Jag fick en karta som en cykelförening gjort. Hon ringde till Wye Motel och meddelade sedan att där finns rum för 33 dollar och 50 cent. Därpå beskrev hon hur jag skulle hitta dit.

Flera mils lufsande på vägen genom majsåkern har sin speciella charm och ensamheten där ute, med bilar som far förbi, upplever jag som något positivt. Kanske är det den där ensamheten som gör möten med bra människor till sådana högtidsstunder. Idag har jag haft tur där vid lag. Två estländare, en man som gav mig isvatten, Jon Whitlock och Katie är en förträfflig skörd av sociala kickar på en enda dag. Förmodligen fattade ingen av dem vilken betydelse de haft för mig och hur mycket energi de överfört. Energin är ju förresten enligt fysikens lagar oförstörbar. Den bara ändrar form, från lägesenergi, rörelseenergi, kemisk

energi, värmeenergi, eller kärnenergi. Psykisk och social energi omfattas dock av andra naturlagar. De energiformerna kan både nyskapas och förstöras. Ju mer man själv skapar desto mera tenderar den man ger energin till att skapa och ge tillbaka. Här tycks det röra sig om ett katalytiskt förlopp.

På tal om energi, Springfield, där den tecknade figuren Homer Simpson är kärnkraftssäkerhetsinspektör, är inspirerat av det Springfield som ligger några mil borta i sydväst här i Illinois. Detta berättade Katie när hon överförde energi till mig enbart genom att utöva sitt yrke som turistinformatör.

Wye Motel drevs, liksom så många andra billiga men bra motell här i USA av indier. Rummet var fint och som ett slags mervärde hade någon av de föregående gästerna glömt kvar fem flaskor öl av märket Bud Light i kylskåpet.

På provianteringsrundan i den lokala livsmedelsaffären hittade jag det billigaste livsmedlet jag sett i den civiliserade världen. Bananerna kostade bara 29 cent per pound. Det blir 66 cent, alltså med den gällande växelkursen på 7,50, knappt fem kronor kilot. Vanligt buteljerat vatten brukar kosta minst 1,15 dollar per liter. Alltså är bananer billigare än vatten.

Fast den kvarglömda ölen jag tog ur kylskåpet på motellrummet var helt gratis.

Staden låg tyst i den klara svala morgonluften. Frukosten åt jag på McDonald's i korsningen mellan vägarna 31 och 22. Den måltiden var inget som skrämde mig efter gårdagens holmgång med jättepannakorna i Rossville. Hyfsat mätt blev jag i alla fall.

Så fort det fanns en öppning norr ut i koordinatsystemet av småvägar lämnade jag riksvägen och tassade ut i friden, där bilar är sällsynta. Riksvägen gick mot ostnordost likt en hypotenusas hypotenus genom koordinatsystemet. Att följa den vore närmsta vägen till Marion, som var dagens etappmål. Jag vaknade klockan fem och väntade ut tiden. Frukost skulle serveras, men det kändes fel att konsumera mat som donerats till välgörande ändamål, så jag tackade ödmjukast för mig och lufsade iväg genom Kokomo.

Staden låg tyst i den klara svala morgonluften. Frukosten åt jag på McDonald's i korsningen mellan vägarna 31 och 22.

Den måltiden var inget som skrämde mig efter gårdagens holmgång med jättepannkakorna i Rossville. Hyfsat mått blev jag i alla fall.

Så fort det fanns en öppning norr ut i koordinatsystemet av småvägar lämnade jag riksvägen och tassade ut i friden, där bilar är sällsynta. Riksvägen gick mot ostnordost likt en hypotenusas genom koordinatsystemet. Att följa den vore närmsta vägen till Marion, som var dagens etappmål. Men jag tog katetrarna och de var inte med på kartan så det blev till att beräkna hur många vägkorsningar det var tills jag skulle svänga 90 grader mot öster. Efter att ha frågat några bönder och en mycket trevlig lantbrevbärare kände jag mig säker på att komma rätt.

Att navigera här ute på vidderna på småvägarna i rutnätet kräver en del beräkning och observerande. Kartan ger en grov uppfattning om var de stora vägarna går och var samhällena ligger. Sedan får jag alltså räkna hur många småvägar som passerar och kolla så jag räknat rätt genom att läsa av odometern på Gudrun. Skräpet i dikena är ett mycket användbart komplement till dessa navigationsmetoder. När den första cola-muggen ligger diket vet jag att den här vägen leder till ett samhälle en mil härifrån. Teorin bakom denna navigationsmetoden bygger på att det uppenbarligen tar ungefär samma tid att äta upp en hamburgarmeny, inhandlad i ett Drive-through på en snabbmatsrestaurang, som det tar att köra en mil med bilencolamugg. En mil senare bytte den smala vägen namn till 9:th Street och så var jag i Marion.

Economy Courtesy Inn hette motellet där denna 52,6 kilometer långa etapp kom till ända. Middagen bestod av grillad kyckling, yoghurt, potatissallad och kaffeinfri läskedryck, alltsammans inköpt i en stor mataffär i närheten av motellet. Sedan satt jag i godan ro framför tv:n och tittade på Band of Brothers medan all den delikata maten förtärdes. Idag var förutsättningarna för löpning helt perfekta. Solen sken, en sval torr vind blåste från norr, kroppen kändes stark och själen var i lycklig frid. Det hade gärna fått vara ett par mil längre till Marion.

OHIO En mil senare bytte den smala vägen namn till 9:th Street och så var jag i Marion.

Economy Courtesy Inn hette motellet där denna 52,6 kilometer långa etapp kom till ända. Middagen bestod av grillad kyckling, yoghurt, potatissallad och kaffeinfri läskedryck, alltsammans inköpt i en stor mataffär i närheten av motellet. Sedan

satt jag i godan ro framför tv:n och tittade på Band of Brothers medan all den delikata maten förtärdes. Idag var förutsättningarna för löpning helt perfekta. Solen sken, en sval torr vind blåste från norr, kroppen kändes stark och själen var i lycklig frid. Det hade gärna fått vara ett par mil längre till Marion.

OHIO

Drive-through affärer. De ser ut som en stor lada och i vissa fall tror jag det är ombyggda lagårdar där man helt enkelt kör rakt in på logen med bilen. Där inne sitter man kvar i fordonet, vevar ner sidorutan och beställer varorna. Vanligtvis blir det nog öl, cigaretter, någon brödlimpa och liknande enkla grejer. Personen som jobbar i butiken plockar ihop varorna, langar in dem till föraren, tar betalt och sedan kör bilen ut ur affären. Amerikanerna tycks inte vara särskilt fysiska av sig och många uppskattar nog att slippa gå ut ur bilen när de ska handla. En fördel med detta är att de slipper leta upp en parkeringsplats så nära ingången till affären som möjligt. Jag rullade in Gudrun i en sådan affär och pratade med damen som drev stället. Hon trivdes med sitt jobb och fick många kontakter med folk varje dag. Jag köpte en påse beef jerky, tog några kort på den här intressanta företeelsen och lufsade vidare.

På eftermiddagen kom jag till Warren. Av någon anledning blev intrycket att detta är en stad som byggts runt ett stålverk, fast om slutsatsen är riktig vet jag inte helt säkert. Stadens västra delar var slitna och såg ut att vara på väg att förslummas. Kanske var det intrycken härifrån som skapade tanken på detta med stålverk. Man kallar ju den delen av USA där sådana bruk och industrier är vanliga för Rostbältet. Och nog såg det rostigt ut alltid.

De västra delarna av staden var däremot mycket välvårdade och det kändes tryggare att trixa sig fram på gatorna där, mot en oviss fortsättning påcerun: yes"> Hon trivdes med sitt jobb och fick många kontakter med folk varje dag. Jag köpte en påse beef jerky, tog några kort på den här intressanta företeelsen och lufsade vidare.

På eftermiddagen kom jag till Warren. Av någon anledning blev intrycket att detta är en stad som byggts runt ett stålverk, fast om slutsatsen är riktig vet jag inte helt säkert. Stadens västra delar var slitna och såg ut att vara på väg att förslummas. Kanske var det intrycken härifrån som skapade tanken på detta med stålverk. Man kallar ju den delen av USA där sådana bruk och industrier är vanliga för Rostbältet. Och nog såg det rostigt ut alltid.

De västra delarna av staden var däremot mycket välvårdade och det kändes tryggare att trixa sig fram på gatorna där, mot en oviss fortsättning på den här dagen. Nu var det dags att leta upp någon logimöjlighet; ögonen hölls vidöppna. ”Hotel” stod det på en skylt inne på en tvärgata. Jag parkerade Gudrun utanför trappan och gick in. Det var dunkelt och ostädat i trapphuset. Någon reception fanns inte. Jag letade mig fram inne i byggnaden och stod plötsligt i en mycket skum bar. Män spelade biljard, drack och rökade. Några kvinnor fanns där också och de gav väl inget särskilt rekordligt intryck vid en visuell observation. Jag frågade bartendern om det gick att få ett rum på hotellet. Han frågade hur jag kommit in här. Sedan mumlade han att detta egentligen inte var ett hotell.

”Vi hyr inte gärna ut rum för en natt.”

Återstod alltså bara att tacka för sig och vandra ut i friska luften igen. Tre av männen följde efter. De tycktes ha dragit i sig ett antal burbon och öl var.

”You are fucked, man! We’ve got nothing like that in town. No motel. Four miles to Hermitage.”

Männen var trots allt vänliga på något sätt i fyllan. De hoppade in i en bil och körde iväg – fortfarande i fyllan. Jag själv stretade vidare uppför en lång backe, över en ås, kom ner till Hermitage och fann Royal Motel strax innan klockan 20.

Dagens distans blev 81,2 kilometer.

PENNSYLVANIA

Jim Thorpe

8 juli torsdag

Åskan mullrade och regnet föll i natt, men på morgonen var förhållandena för löpning perfekta. Det var till och med mulet större delen av dagen. Solsken är ju annars standardvädert under den här resan. Förmodligen har solen skinit 80% av alla löpta timmar. Pigmentet är mättat eftersom standardklädseln har varit skor, strumpor och kortbyxor. T-skjortan har burits inne i samhällen och i byggnader. Kepsen från Ericsons Chark var marinblå vid starten från La Jolla Beach. Nu är den nästan vit, blek av de ultravioletta strålar som gjort mitt skinn så mörkt.

Ända sedan State College har det varit ganska flackt. Efter Nescopec blev Pennsylvania sig återigen likt, med typiska appalachkullar.

Typisk amerikansk glesbygdsvänlighet mötte återigen mig på en liten bensinstation där de böljande åkrarna mötte den ännu mer böljande lövskogen. John’s Garage Quality Service hette stället och en hastigt uppblossande hunger skulle stillas med något, vad som helst, nästan. Den här macken var ett litet enmansföretag med bensinförsäljning och verkstad. I det lilla

rummet där kassaapparaten stod fanns det av ätbart endast glasspinnarna i en frysbox. Mannen som drev stället var i min ålder. Han hade tagit över verkstaden efter sin far. Entusiasmen över mitt äventyr fick han tydligen helt på egen hand. Återigen en människa som tycktes förstå sig på värdet av att se Amerika till fots. Amerikanerna har överraskat positivt när det gäller syne min verksamhet. Egentligen är det bara en enda människa som direkt använt ordet ”crazy” om min löptur. Det var motellföreståndarinnan i Holly, Colorado. Jämförelser med Forrest Gump hade jag förväntat mig mängder av, men även des har uteblivit. Det beror nog inte på bristande amerikansk humor, utan på själva uppfattningen av äventyrets värde.

Dagen i övrigt förflöt med stretande över berg och dalar. I Hazeltown åts dagens tredje riktiga måltid. Staden var som anstår ett gammalt kolgruvesamhälle, dvs sliten men hedervärd på något sätt. Fast BurgerKing, där middagen intogs, var inte värt så mycket heder. Personalen betedde sig högljutt och slafsigt. Ungdomar kom in och pratade skit med de som stod bakom disken. Borden var inte rena och utspilld ketchup klibbade på golvet. Vissa snabbmatsrestauranger håller mycket hög klass, medan andra kan vara som denna. Vilken skillnad mellan flickorna på Subways i Attica, Indiana, och tjejerna på den här kladdiga syltan! Troligtvis handlar det om yrkesheder. Ett jobb är så mycket mera än bara pengarna som betalas ut i lön. I Attica jobbade man nog mera, men trivdes förmodligen bättre med säljandet och städandet. Hur mycket beror på ledarskapet och hur mycket beror på den personliga attityden? En bra ledare skulle aldrig accepterat sådana anställda.

Jag löpte vidare över bergen och fick ännu en påminnelse om hur stort näringsfång stenkol har varit och fortfarande är i Nordamerika. Här heter kommunen Carbon County.

En mycket vackert belägen stad, antagligen huvudort i countyt, låg nere i dalgången. Jim Thorpe hette den. Namnet lät bekant. Jim Thorpe vann de olympiska guldmedaljerna i femkamp och tiokamp 1912, på Stockholms Stadion. Men efter spelen togs medaljerna ifrån honom eftersom han spelat halvprofessionell baseball under en säsong. Efterun: yes"> I Attica jobbade man nog mera, men trivdes förmodligen bättre med säljandet och städandet. Hur mycket beror på ledarskapet och hur mycket beror på den personliga attityden? En bra ledare skulle aldrig accepterat sådana anställda.

Jag löpte vidare över bergen och fick ännu en påminnelse om hur stort näringsfång stenkol har varit och fortfarande är i Nordamerika. Här heter kommunen Carbon County.

En mycket vackert belägen stad, antagligen huvudort i countyt, låg nere i dalgången. Jim Thorpe hette den. Namnet lät bekant. Jim Thorpe vann de olympiska guldmedaljerna i femkamp och tiokamp 1912, på Stockholms Stadion. Men efter spelen togs medaljerna ifrån honom eftersom han spelat halvprofessionell baseball under en säsong. Efter olympiaden fortsatte han mespan lang=SV>Tiden på dygnet och antalet mil i benen var sådana att logi stod högt på prioritetslistan. Staden bestod av allt att döma av två delar. En av dem låg på norra sidan av älven, där det var en kulle som husen byggts på. I södra sidan, i den riktning jag var på väg åt, fanns en annan del av Jim Thorpe. Men var fanns motellen? Ute på bron över älven fanns bara en person att fråga. Han var kanske 12 år gammal så det var nog inte troligt att svaret skulle finnas hos honom.

Men skenet bedrog.

”Här uppe i kullen finns två Bed and Breakfast, fast de är dyra. Nere i byn, mitt mot järnvägsstationen finns The Inn at Jim Thorpe. Campingplatsen ligger flera miles utanför staden uppe i en annan dalgång.”

Den lille pojken gav klockrena besked, som vore han en turistinformatör. Varför kände han till alla dessa fakta?

Nåväl, dyra Bed and Breakfast var ointressanta, så jag lufsade ner mot järnvägsstationen och frågade en vuxen. Han gav nästan samma besked som pojken, fast mindre rappt och utförligt. Då stegade jag in på The Inn at Jim Thorpe. Det var ett gammalt hotell som säkert har anor som går långt bakåt i tiden och det skulle knappast förvåna om gästboken är full med kända namn. Heltäckningsmattan i foajén tydde på att Visa-kortet skulle tappas på ett ansevärt belopp om detta hotell blev min adress i natt.

”Ursäkta mig, har ni ett ledigt rum för en person i natt?”

”Ja, det har vi,” sa den förnäma damen bakom disken.

”Bra, hur mycket kostar ett rum?”

”Ta en broschyr där och läs själv! Sedan kan du ta med broschyren hem och visa din fru var du har varit.”

Nåväl, dyra Bed and Breakfast var ointressanta, så jag lufsade ner mot järnvägsstationen och frågade en vuxen. Han gav nästan samma besked som pojken, fast mindre rappt och utförligt. Då stegade jag in på The Inn at Jim Thorpe. Det var ett gammalt hotell som säkert har anor som går långt bakåt i tiden och det skulle knappast förvåna om gästboken är full med kända namn. Heltäckningsmattan i foajén tydde på att Visa-kortet skulle tappas på ett ansevärt belopp om detta hotell blev min adress i natt.

”Ursäkta mig, har ni ett ledigt rum för en person i natt?”

”Ja, det har vi,” sa den förnäma damen bakom disken.

”Bra, hur mycket kostar ett rum?”

”Ta en broschyr där och läs själv! Sedan kan du ta med broschyren hem och visa din fru var du har varit.”

Receptionisten var direkt ohövlig och det framstod som uppenbart att en löpare i kortbyxor och T-skjorta inte var fin nog för det här stället. På The Inn at Jim Thorpe skulle jag inte bo om så ett våldsamt oväder rasade utanför. Hellre hemlös och stolt än krypande för en sådan människa och det hotell hon tycker är så himla fint. BurgerKing i Hazeltown var ett mycket finare ställe än The Inn at Jim Thorpe, för där var jag i alla fall fin nog. Fast kanske bemötandet här var straffet för att jag mer eller mindre betraktade mig själv som för fin för ett klabbigt BurgerKing.

Egentligen är det märkligt, detta med vad som är ett ställes ”klass”. Härbärgat för hemlösa i Kokomo tycker jag var högklassigt. Där var alla som höll sig till de nödvändiga reglerna välkomna och där fick vi bra service. Salladsplockarmotellet i Monte Vista, Con: yes"> Klass kan vara att avsätta lite tid för den som behöver hjälp eller uppmärksamhet. Jag har kommit längre på färden över kontinenten än på vägen mot att bli en människa med verklig klass. Men den här trippen har lärt mig ett och annat. Det har funnits massor med tid att tänka och reagera. I den här utsatta situationen, där marginalerna till så mycket varit små, spelar människors uppträdanden större roll än vad de annars gör. Ett äventyr kan vara livets skola och förhoppningsvis ge visdom. På flygplanet över Atlanten förklarade ju mannen i sätet bredvid vad framtidens ekonomi ska bli. Vi ska söka extrema upplevelser som lär oss något och förändrar oss som människor. Så här, med fyra och en halv miljoner steg och mängder med upplevelser bakom mig sedan vi hade vårt resonemang, kan slutsatsen bara bli att jag verkligen är i framtiden. Vilken människa kan springa över en kontinent utan att bli åtminstone lite förändrad av alla milen?

Jag har kommit längre på färden över kontinenten än på vägen mot att bli en människa med verklig klass. Men den här trippen har lärt mig ett och annat. Det har funnits massor med tid att tänka och reagera. I den här utsatta situationen, där marginalerna till så mycket varit små, spelar människors uppträdanden större roll än vad de annars gör. Ett äventyr kan vara livets skola och förhoppningsvis ge visdom. På flygplanet över Atlanten förklarade ju mannen i sätet bredvid vad framtidens ekonomi ska bli. Vi ska söka extrema upplevelser som lär oss något och förändrar oss som människor. Så här, med fyra och en halv miljoner steg och mängder med upplevelser bakom mig sedan vi hade vårt resonemang, kan slutsatsen bara bli att jag verkligen är i framtiden. Vilken människa kan springa över en kontinent utan att bli åtminstone lite förändrad av alla milen?

Vad är då en idrottsman med klass? Är det den som springer fortast, hoppar högst och kastar längst? Ja, det är det om man bara ser till det som kan läsas av på tidtagarur och måttband. Men om man betraktar hela idrottsmänniskan räcker inte resultat enbart för att avgöra klass. Undrar förresten om Jim Thorpe hade klass bortom sina fantastiska resultat?

På en stenbalustrad i uppförsbacken som ledde ut ur staden satte jag mig och tittade på hur solen gick ner mellan kullarna. Nog borde jag skyndat för att hitta ett ställe där tältet kunde gömmas, eller att komma ut till motorvägen vid Leighton där det kanske skulle finnas motell som inte tyckte en vandrare var ovärdig deras tjänster. Men här var alltsammans så fantastiskt vackert att sceneriet helt enkelt inte fick missas. En märklig känsla av upprymdhet över äventyret och allt det vackra blandades med en lätt dysforisk ton av ovisshet över hur natten skulle tillbringas. Även om det finns hur mycket skog som genom lövverket. Ingen människa visste var jag höll hus. Det här var logi av hög klass. Och det var helt gratis.

Dagens distans blev 75,7 kilometer.

NEW JERSEY

Korsar Delaware River och spolas i en biltvätt

10 juli lördag

Uppvaknandet blev på något sätt naturligt. I gryningen pep en fågel. En till stämde in, fast från ett annat håll, fler fåglar pep, och ännu fler. En kort stund efter det första pipet var allt ett enda tjutande, kacklande och visslande. Någon riktig fågelsång kunde inte urskiljas, men det verkar som om varenda buske och träd i dungen, liksom varenda tuva på ängarna däromkring bebos av en fågel.

Fåglar har förresten varit något som underhållit mig på resan. Vilken förlust det är att jag inte är ornitolog, ty artrikedomen har varit stor och fåglarna har varit vackra, med hela färgskalan från knallblå bluebirds till knallröda kardinaler. Storlekarna har varierat från kolibrier till örnar och kalkoner. Vägen har tagit mig genom så varierande landskapstyper som öknar, högfjäll, jordbruksbygder och lövskogar. Klimatzonerna har växlat därefter och därmed har livsbetingelserna för olika djur varierat. En fågelskådare som inte lyckas kryssa minst 100 arter på en löptur över Amerika är antingen blind eller dålig på att utöva sin hobby. Jag har bara identifierat något dussin arter, men har noterat den för mig namnlösa mångfalden.

Dagen skulle komma att bli lång och nu var slutet så nära att krafterna inte behövdes sparas. Det blev till att löpa iväg. Låga dimbankar låg över nejden och den pastorala idyllen var perfekt. Då plötsligt stack de väldiga kyltornen från ett kärnkraftverk upp ur morgondiset. Anläggningen låg vid Delaware-floden och på något sätt blev synen av tornen ett slags antiklimax på den

estetiska eufori som gryningsljuset, fågelsången och ängarna framkallade.

Efter att ha passerat Delaware-floden på en smal bro befann jag mig i Belvidere i New Jersey. Där signalerade magen att den ville ha frukost och kartan breddes ut på bordet inne i en liten restaurang, medan tre mustiga blåbärspannkakor åts. Nu var det hög tid att bestämma var den här långa resan skulle nå fram till Atlanten. Marys bror John har föreslagit Staten Island i New York City. En fotgängare kan komma in i staden tack vare en cykelbana på George Washington Bridge. Nackdelarna med att sluta i New York är flera. Först och främst så är trav till att löpa iväg. Låga dimbankar låg över nejden och den pastorala idyllen var perfekt. Då plötsligt stack de väldiga kyltornen från ett kärnkraftverk upp ur morgondiset. Anläggningen låg vid Delaware-floden och på något sätt blev synen av tornen ett slags antiklimax på den estetiska eufori som gryningsljuset, fågelsången och ängarna framkallade.

Efter att ha passerat Delaware-floden på en smal bro befann jag mig i Belvidere i New Jersey. Där signalerade magen att den ville ha frukost och kartan breddes ut på bordet inne i en liten restaurang, medan tre mustiga blåbärspannkakor åts. Nu var det hög tid att bestämma var den här långa resan skulle nå fram till Atlanten. Marys bror John har föreslagit Staten Island i New York City. En fotgängare kan komma in i staden tack vare en cykelbana på George Washington Bridge. Nackdelarna med att sluta i New York är flera. Först och främst så är trafiksituationen sannolikt farly Hook. En kort stund stannade jag i vägskälet. Intuitionen fick bestämma och jag löpte söder ut på 31:an genom lövskogen.

Solen sken denna vackra lördagsförmiddag och den svett som bröt fram i värmen sköljde bort den gamla intorkade som lagrats i ett par dygn. Ungefär nio liter vatten och läskedryck dricks varje dag, varav den allra största delen av denna volym försvinner ut genom svettporerna. Jag har ju inte duschat sedan i torsdags morse och kände mig ofräsch. Att gå in på restauranger och i affärer i det här skicket verkade lite motbjudande.

I Washington löpte jag in på en biltvätt. Ungdomarna som stod där med slangar, svampar och trasor kunde inte prata engelska. Det visade sig att de var ryssar och förmodligen arbetade de här tillfälligt och högst illegalt. Ägaren hette Dimitri och han pratade bra engelska.

”Hej, tvättar ni bara bilar här?”

”Ja, det är ju en biltvätt.”

”Kan ni göra ett undantag och tvätta mig?”

”What?”

”Jo, jag har inte duschat på ett par dagar och skulle vilja låna en slang eller en hink vatten.”

”Det kan du få, men då måste du behålla byxorna på, för vi har grannar och detta är en anständig biltvätt. Slangen hänger bakom väggen där borta.”

Där stod jag sedan i bara kortbyxorna med en slang kallvatten och en tvål. Efteråt kändes det som om jag återigen var ren nog att ansluta mig till den mänskliga rasen.

New Jersey kallas The Garden State, alltså Trädgårdsstaten. Här var det något mera befolkat och därmed tätare trafik än vad det varit där färden tidigare gått. Vägarna hade dock bra vägrenar och milen tassades hur lätt som helst. I alla fall ända till Somersville, där all näring i kroppen tycktes ha tagit slut. Men det var inget som inte ett par Whoppers på ett BurgerKing kunde kurera.

Knepiga attityder botas dock inte med hamburgare allenast. Detta faktum påmindes jag om vid ett möte med en så kallad ”African American” på en trottoar strax söder om Bound Brook.

”Hey… var har du din baby?” sa han och pekade på Gudrun när vi möttes.

Jag förklarade att babyn inte är tillverkad ännu, men att den detaljen kanske skulle fixas någon gång i framtiden.

När han undrade varför någon sprang med en barnvagn utan barn och fått den gåtan förklarad för sig blev han överentusiastisk och kramade mig.

”Vad tycker du om Amerikadärmed tätare trafik än vad det varit där färden tidigare gått. Vägarna hade dock bra vägrenar och milen tassades hur lätt som helst. I alla fall ända till Somersville, där all näring i kroppen tycktes ha tagit slut. Men det var inget som inte ett par Whoppers på ett BurgerKing kunde kurera.

Knepiga attityder botas dock inte med hamburgare allenast. Detta faktum påmindes jag om vid ett möte med en så kallad ”African American” på en trottoar strax söder om Bound Brook.

”Hey… var har du din baby?” sa han och pekade på Gudrun när vi möttes.

Jag förklarade att babyn inte är tillverkad ännu, men att den detaljen kanske skulle fixas någon gång i framtiden.

När han undrade varför någon sprang med en barnvagn utan barn och fått den gåtan förklarad för sig blev han överentusiastisk och kramade mig.

”Vad tycker du om Amerika?, frågade han.

Diskussionen var på något sätt belysande för ett stort socialt problem. Vissa så kallade ”African Americans” ärver en attityd att de är offer och att denna orättvisa som deras förfäder utsattes för rättfärdigar ett förakt mot samhället i övrigt. De har varit illa behandlade, men vägen framåt går inte genom att man skuldbelägger folk i generationer som försöker behandla dem väl. Men i och för sig, det är ganska bekvämt att ha orättvisor som förklaring för allt möjligt, som till exempel sitt eget beteende.

Att tycka om USA är också väldigt kontroversiellt. Men hur jag än vrider och vänder på alla intryck som samlats sedan San Diego i april kan slutsatsen bara bli att detta landet fungerar bra, att folk är vänliga och tycks vilja sina medmänniskor väl. Sedan kan man ju alltid komma med synpunkter på att landet dominerar för mycket i världspolitiken och att amerikanerna tär hårt på planetens resurser. Fast jag vill se det folk som inte skulle gjort likadant om de hade chansen.

Mary och pojkarna har rest till John, som bor i Ossining strax norr om New York City. Mottagningskommittén kommer att bli grandios vid resans slut i morgon. Vi ska träffas redan i kväll och har haft telefonkontakt. I Piscataway möttes vi. Mary, som ska springa sista etappen med mig i morgon, stannade kvar och vi hyrde oss ett rum på Quality Inn för 89 dollar.

Dagens distans blev 81,8 kilometer